

# Proč Československo nechtělo do CIP

Dne 4. září 1965 přistoupila Československá socialistická republika k tzv. bruselské úmluvě z 15. července 1914. To, jak známo, byla přímá předchůdkyně současné Úmluvy o vzájemném uznávání zkušebních značek ručních palných zbraní, platné od 3. července 1971. Systém zvaný CIP podle zkratky francouzského názvu příslušného řídicího orgánu u nás tím pádem platí už nějaké dvě generace – a dávno upadlo v zapomnění, že meziválečné Československo ho ve svých počátcích vehementně odmítalo.

**JAK** jsme připomněli v přehledu historie pražské zkušebny v čísle 12/2017, po vzniku Československa byly oba Ústavy pro zkoušení ručních střelných zbraní na území států organizačně začleněny do resortu ministerstva veřejných prací. Tomu pochopitelně připadlo rovněž řešení všech souvisejících otázek – včetně toho, zda má nově vytvořený stát Čechů a Slováků přistoupit k bruselské úmluvě (tehdy se psalo *brusselské*).

Vše nasvědčuje tomu, že na zapojení Československa do CIP tlačila především Belgie. Žádný div. Vzhledem k situaci po první světové válce měly belgické zbraňové firmy dobrou výchozí pozici k tomu, aby se vypořádaly s dosavadní konkurencí, zejména německou, a ovládly evropský trh, přičemž bruselská úmluva jim v tomto ohledu významně usnadňovala život. Věc se každopádně probírala v rámci přípravy na jednání o obchodní smlouvě s *Hospodářskou unií belgo-lucemburskou*.

V dostupných materiálech je silně slyšet hlas *zástupců výrobců střelných zbraní v Československu*. Za tuto zájmovou skupinu se bilo uskupení uváděné jako *Sdružení puškařů v Praze* (je otázka, zda se nejednalo o *Svaz odborných závodů puškařských a koncesovaných obchodníků se zbraněmi se sídlem v Praze*, který známe z jiných materiálů) a blíže nespecifikovaný zástupce výrobců puškařů ve Vejpřtech. Tito lobbisté se 5. listopadu 1923 na ministerstvu veřejných prací zúčastnili porady, která byla zjevně zásadní pro další vývoj. Zatím jsme nepochytili žádnou aktivitu zkušeben; to ale mohlo být v důsledku toho, že zájmy těchto ústavů hájilo samo ministerstvo veřejných prací.



Na přistoupení Československa k úmluvě o mezinárodním uznávání zkušebních značek ručních palných zbraní tlačila zejména Belgie. Protiargument zněl, že zkušebna v Lutychu měla méně přísná pravidla než její čs. protějšky, což se prý týkalo zejména zbraní pro export. Na snímku belgický revolver typu Bulldog. (foto Luděk Vojtěchovský)

S přihlédnutím k těmto informacím si mimochodem není těžké představit, že podobným způsobem tlačili na belgickou protistranu tamní zbrojaři. Popravdě daleko obtížnější je představit si opak.

## Možná vyšší tlaky

První argument, který vyplynul z listopadové porady se zástupci výrobců, byl současně nejvachrlatější. Ministerstvo veřejných prací totiž na základě takto získaných informací dospělo k názoru, že Československo nemůže přijmout všechna ustanovení bruselské úmluvy *zvláště z důvodů technických*. Následující objasnění ovšem spadá do kategorie „kdo chce psa bít...“: >>>

